Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Tdo/37/2016
Identifikačné číslo spisu:	8106011129
Dátum vydania rozhodnutia:	29.11.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:8106011129.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Gabriely Šimonovej a JUDr. Martina Bargela na neverejnom zasadnutí 29. novembra 2017 v Bratislave, v trestnej veci obvinených U. U. a spol. pre spolupáchateľstvo trestného činu lúpeže podľa § 9 ods. 2 k § 234 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Trestného zákona (zák. č. 140/1961 Zb.) a iné, o dovolaní P. S., proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 04. septembra 2013, sp. zn. 3To/21/2012, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie obvineného P. S. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Prešov z 5. apríla 2012, sp. zn. 3T/120/2006, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo 4. septembra 2013, sp. zn. 3To/21/2012, bol obvinený P. S. uznaný vinným zo spáchania trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona účinného do 1. septembra 2003 vo forme účastníctva ako pomocník podľa § 10 ods. 1 písm. c/ Trestného zákona účinného do 1. septembra 2003 a zo spáchania trestného činu lúpeže podľa § 234 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Trestného zákona účinného do 1. septembra 2003 ako spolupáchateľ podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona účinného do 1. septembra 2003, na tom skutkovom základe, že

1/ v presne nezistenom čase v mesiaci október 2002 zabezpečil presne nezistené motorové vozidlo a spoločne s policajtom služobne zaradeným na Obvodnom oddelení Policajného zboru K. a policajtom služobne zaradeným na Obvodnom oddelení Policajného zboru W., prišiel k motorestu zvanému X. pri obci S., okres L., aby policajti v rozpore s ust. § 18 ods. 1, § 23 ods. 1, ods. 2, § 52 ods. 1 a § 60 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení účinnom do 21. mája 2003, mimo službu a ich služobný obvod v rovnošatách policajtov čakali na prejazd iného motorového vozidla,

2/ v presne nezistenom čase koncom mesiaca októbra 2002 opäť zabezpečil presne nezistené motorové vozidlo a spoločne s policajtom služobne zaradeným na Obvodnom oddelení Policajného zboru K. a policajtom služobne zaradeným na Obvodnom oddelení Policajného zboru W. prišli k motorestu zvanému X. pri obci S., okres L., kde policajt služobne zaradený na obvodnom oddelení Policajného

zboru K. a policajt služobne zaradený na Obvodnom oddelení Policajného zboru W., zneužijúc pritom oprávnenia policajta podľa § 18 ods. 1, § 23 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení účinnom do 21. mája 2003, zastavili motorové vozidlo zn. Volkswagen Passat, EČV P. (správne H.), patriace poškodenému T. P., pričom policajt služobne zaradený na Obvodnom oddelení Policajného zboru K. v rozpore s vyššie uvedenými predpismi vykonal kontrolu dokladov vodiča,

3/ 12. februára 2003 v presne nezistenom čase po tom, čo zabezpečil presne nezistené vozidlo zn. Škoda Octavia, na ceste prvej triedy X/XX, 200 metrov pred obcou U., Okres I. v smere na L., policajt služobne zaradený na Obvodnom oddelení Policajného zboru K. a policajt služobne zaradený na Obvodnom oddelení Policajného zboru W. v rovnošatách policajtov zneužili oprávnenia podľa § 18 ods. 1, § 23 ods. 1, ods. 2, § 52 ods. 1 a § 60 zákona č. 171/1993 Z .z. o Policajnom zbore v znení účinnom do 21. mája 2003 a to tak, že policajt služobne zaradený na Obvodnom oddelení Policajného zboru K. zastavil motorové vozidlo zn. Volkswagen Passat, EČV P., vedené poškodeným T. P., vykonal kontrolu jeho dokladov a batožinového priestoru jeho motorového vozidla a následne policajt služobne zaradený na Obvodnom oddelení Policajného zboru W. namieril presne nestotožnenou strelnou zbraňou na poškodeného T. P. a zakričal ,,policajná akcia“, policajt služobne zaradený na Obvodnom oddelení Policajného zboru K. potom poškodeného prehľadal, spútal mu ruky za chrbtom kovovými putami a zatvoril ho do batožinového priestoru jeho motorového vozidla zn. Volkswagen Passat, EČV P., následne obvinený tiež v rovnošate policajta, spoločne s policajtom služobne zaradeným na Obvodnom oddelení Policajného zboru W. prehľadali motorové vozidlo poškodeného a obvinený z neho vzal sumu 77 000 Sk (2 555,93 €) a 10 000 €, čím bola poškodenému T. P. spôsobená škoda vo výške najmenej 16 485,10 € (496 630 Sk).

Za to bol obvinenému P. S. podľa § 234 ods. 2 Trestného zákona účinného 1. septembra 2003 a § 35 ods. 1 Trestného zákona účinného do 1. septembra 2003 uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov a súčasne podľa § 39a ods. 2 písm. b/ Trestného zákona účinného do 1. septembra 2003 bol zaradený do II. nápravnovýchovnej skupiny.

Proti tomuto rozsudku podal dovolanie obvinený prostredníctvom svojho obhajcu z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. d/, písm. g/, písm. i/ Trestného poriadku a teda z dôvodu, že zásadným spôsobom bolo porušené právo obvineného na obhajobu, hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky, rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom a rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

V odôvodnení dovolania obvinený namietal, že uznesením Okresného súdu Prešov, sp. zn. 3T/120/2006, zo 17. februára 2015 bolo podľa § 362 ods. 2 Trestného poriadku rozhodnuté o zamietnutí návrhu odsúdeného na opätovné prejednanie veci súdom v jeho prítomnosti vo veci vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 3T/120/2006. Proti tomuto uzneseniu podal obvinený sťažnosť, ktorú Krajský súd v Prešove, sp. zn. 5Tos/11/2015, zo 6. októbra 2015 zamietol. Takéto rozhodnutia vydali oba súdy aj napriek tomu, že podmienky konania proti ušlému splnené neboli, počas neprítomnosti obvineného na pojednávaniach sa nemohol vyjadriť ku všetkým skutočnostiam kladeným mu za vinu, nemohol uvádzať okolnosti, návrhy a dôkazy svedčiace v jeho prospech. Takýmto konaním súdu bola porušená zásada rovnosti strán a rovnosti zbraní. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1 Tost 42/2014, kde sa uvádza, že konanie proti ušlému do značnej miery obmedzuje princípy spravodlivého procesu, pretože predstavuje závažný zásah do práva obvineného obhajovať sa sám. Štát nepostupoval dôsledne pri zisťovaní pobytu obvineného. Obvinený sa svojím odchodom do USA nechcel vyhnúť trestnému stíhaniu, ale odišiel tam preto, lebo bol nevinný.

V odôvodnení napadnutého rozsudku, Krajský súd v Prešove len stroho odôvodnil dôkazy, o ktoré oprel vinu obvineného, pričom poukázal na výpoveď obvineného L. U. z prípravného konania, výpoveď poškodeného P. a znalecký posudok, ktorým vyhodnotil biologickú stopu na zaistenej čiapke príslušníka polície. V napadnutom rozhodnutí krajský súd nezdôvodnil, prečo bral ako vierohodnú výpoveď L. U. z

prípravného konania a nie tú, ktorú učinil na hlavnom pojednávaní, kde vypovedal úplne rozdielne, teda, že o skutku mu nič nie je známe a že bol k výpovedi prinútený. Na zaistenej čiapke bol zistený profil DNA L. U. a nie obvineného. Nikdy neboli vzaté stery z pút, neboli zaistené a zisťované žiadne stopy z interiéru vozidla. Poškodený T. P. neopoznal obvineného pri rekognícii. Výpoveď L. U. obvinený označil za nezákonný dôkaz, pretože najskôr vypovedal ako svedok, potom ako obvinený a po vylúčení jeho veci na osobitné konanie vypovedal na hlavnom pojednávaní ako svedok. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia taktiež nie je jasné, či krajský súd bral do úvahy prečítanú výpoveď L. U. ako svedka alebo ako obvineného.

Poukázal na dĺžku trestného konania, kedy po podaní obžaloby dňa 21. decembra 2006 bolo právoplatne rozhodnuté až 4. septembra 2013, čím podľa obvineného došlo k porušeniu práva na prejednanie veci v primeranej lehote a povinnosťou súdu bolo zmiernenie trestu, ako určitá kompenzácia za to, že došlo k porušeniu jeho práv. Poukázal na zbierku stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 1/2011, kde je uverejnený rozsudok pod sp. zn. 5 To 14/2009, v ktorom je konštatovaná možnosť použitia mimoriadneho zmierňovacieho ustanovenia a uloženie trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej zákonom.

Na záver navrhol, aby dovolací súd zrušil napádaný rozsudok krajského súdu a prikázal mu, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol a zároveň podľa § 380 ods. 4 Trestného poriadku prerušil výkon trestu obvineného až do rozhodnutia o dovolaní.

Obvinený zaslal aj doplnenie dôvodov dovolania, kde zopakoval, že hlavný usvedčujúci dôkaz a to výpoveď L. U. z prípravného konania je nezákonný, pretože predmetného výsluchu sa nezúčastnil ani obvinený ani jeho obhajca, čím mu neboli umožnené jeho obhajobné práva.

Prokurátor Krajskej prokuratúry v Prešove sa k predmetnému dovolaniu do dnešného dňa nevyjadril.
Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h/ Trestného poriadku), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd zistil, že dovolanie obvineného P. S. nie je opodstatnené, pretože je zrejmé, že nie sú splnené podmienky dovolania.

V prvom rade Najvyšší súd Slovenskej republiky poznamenáva, že v zmysle § 385 Trestného poriadku je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v ňom uvedené, z čoho vyplýva, že táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia (R 120/2012-I).

S ohľadom na uvedené nebol Najvyšší súd Slovenskej republiky oprávnený preskúmavať iné v dovolaní označené porušenia zákona, ktoré nezodpovedajú vymedzeným dovolacím dôvodom, pretože by tak atrahoval prieskum právoplatného rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania nad rámec návrhu - dovolania, čo by znamenalo prekročenie právomocí vyplývajúcej mu zo zákona (§ 385 Trestného poriadku) a Ústavy Slovenskej republiky (čl. 2 ods. 2).

Z uvedeného je preto potrebné vyvodiť a to aj s ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca, že Najvyšší súd Slovenskej republiky je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti, nemôže ísť nad rámec návrhu a tam

špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Trestného poriadku), preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podrobil prieskumu vecné argumenty dovolateľa zodpovedajúce dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku bez hlbšieho prieskumu tých argumentov, ktoré im nezodpovedajú.

V úvode svojej argumentácie dovolací súd konštatuje, že dovolanie je jeden z mimoriadnych opravných prostriedkov v rámci trestného konania, ktorý je spôsobilý privodiť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, a preto ho možno aplikovať iba v prípadoch, ak to je odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu. Požadovaný jeden opravný prostriedok predstavuje v súdnom procese v Slovenskej republike inštitút odvolania. Pokiaľ by zákonodarca zamýšľal urobiť z najvyššieho súdu tretí stupeň s plnou jurisdikciou, nestanovil by katalóg dovolacích dôvodov.

V dovolaní musí byť uvedené, z akých dôvodov je rozhodnutie napádané a aké chyby sú rozhodnutiu vytýkané. V predmetnom dovolaní sa pritom konštatuje, že sa jedná o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. c/, písm. d/, písm. g/ a písm. i/ Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. d/ Trestného poriadku

Dovolanie možno podať v prípade dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. d/ Trestného poriadku, ak v dôsledku nerešpektovania ustanovení zákona o konaní hlavného pojednávania alebo verejného zasadnutia v neprítomnosti obvineného (bez splnenia zákonných podmienok) došlo k závažnému porušeniu práva obvineného zúčastniť sa na konaní pred súdom.

Účelom ustanovení upravujúcich prítomnosť obvineného na hlavnom pojednávaní alebo verejnom zasadnutí je zabezpečiť dodržiavanie jeho práv a povinností zakotvených v Trestnom poriadku, a to najmä, že obvinený má právo zúčastniť sa na hlavnom pojednávaní a verejnom zasadnutí o odvolaní, má právo vyjadriť sa ku každému dôkazu, má právo na záverečnú reč a právo posledného slova a v konaní o odvolaní má právo ako posledný predniesť konečný návrh a pod.

Pri posudzovaní dovolania obvineného vychádzal najvyšší súd z toho, že v základom konaní sa konalo voči nemu ako proti ušlému lege artis a tento nie je oprávnený v dovolacom konaní uvedené okolnosti (či boli v tej - ktorej veci splnené zákonné predpoklady pre konanie proti ušlému) preskúmavať.

Prípadnú nápravu bolo možné u obvineného P. S. v danom ohľade dosiahnuť len postupom podľa § 362 Trestného poriadku (menovaný takýto návrh na opätovné prejednanie veci súdom v jeho prítomnosti aj podal, pričom tento bol právoplatne zamietnutý), ktorá úprava má oproti ustanoveniam o dovolaní povahu osobitného predpisu (lex specialis), vrátane odlišnej lehoty na uplatnenie porušenia dotknutého práva obvineného, a teda má prednosť (ustanovenia o dovolaní sa nepoužijú).

Z vyššie uvedeného je potom zrejmé, že námietky obvineného smerujúce k tomu, že súdy v jeho prípade pochybili, ak konali v jeho neprítomnosti z dôvodu nesplnenia podmienok pre konanie proti ušlému (dovolací súd je viazaný vytýkanými vecnými nedostatkami a nie ich právnou subsumpciou pod niektorý z do úvahy prichádzajúcich dovolacích dôvodov) nie sú podraditeľné pod dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. d/ Trestného poriadku ako ani pod žiadny iný dovolací dôvod (v tejto súvislosti možno poznamenať, že ustanovenie § 371 ods. 1 písm. d/ Trestného poriadku je v pomere špeciality k § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku a nie je teda možný záver o ich súčasnom naplnení - viď k tomu bližšie R 6/2011), preto nie je možné uplatňovať dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku.

Ak sa vrátime k dovolacej námietke, spočívajúcej v tom, že v preskúmavanej veci neboli splnené podmienky pre konanie proti ušlému (pre vykonanie súdneho konania v neprítomnosti obvineného), tak k tomu je žiaduce dodať, že P. S. podal prostredníctvom svojho obhajcu dňa 25. augusta 2014 na Okresný súd Prešov návrh na opätovné prejednanie dotknutej trestnej veci v jeho prítomnosti (č. l. 1523-1525), ktorý bol uznesením Okresného súdu Prešov zo 17. februára 2015, sp. zn. 3T/120/2006, v

spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove zo 6. októbra 2015, sp. zn. 5Tos/11/2015, podľa § 362 ods. 2 Trestného poriadku zamietnutý. Z odôvodnenia predmetného rozhodnutia Krajského súdu v Prešove vyplýva, že obvinený síce daný návrh podal v 6 - mesačnej zákonnej lehote, avšak súd dospel k záveru, že v jeho prípade boli splnené podmienky pre konanie proti ušlému.

Najvyšší súd, vychádzajúc z obsahu podaného dovolania a súčasne nadväzujúc na už skôr uvedené, zdôrazňuje, že dovolací súd sa v rámci dovolacieho konania nemôže (opätovne vecne) zaoberať už skôr (z kompetenčne - prieskumného hľadiska správne) v režime podľa § 362 Trestného poriadku vyriešenou otázkou, keď zároveň ani vyššie uvedené rozhodnutia (vydané v tomto režime) nie sú v rámci dovolacieho konania preskúmateľné (nejde o rozhodnutia, proti ktorým by bolo dovolanie prípustné).

Ustanovenie § 362 Trestného poriadku, smerujúce k náprave postupu konaním proti ušlému napriek nesplneniu podmienok pre také konanie, má vo vzťahu k právoplatnému rozhodnutiu povahu mimoriadneho opravného prostriedku sui generis a vo vzťahu k ustanoveniam o dovolaní povahu osobitného ustanovenia (lex specialis).

Na základe uvedeného je teda potrebné námietku obvineného vyhodnotiť ako neopodstatnenú a najvyšší súd na ňu nemôže prihliadať.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom musí byť z obsahu spisu zrejmá a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku.

Z uvedeného potom logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukážu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku, a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d/ Dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere (solery or to a decisive extent) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa ale v predmetnej veci nestalo (pozri Mariana Marinescu p. Rumunsku, rozs. č. 36110/03 z 2. februára 2010, Emen p. Turecku, rozs. č. 25585/02 z 26. januára 2010, Van Mechelen a ďalší p. Holansku, Visser p. Holandsku, rozs. č. 26668/95 zo 14. februára 2002, Al - Khawaja a Tahery p. Spojenému kráľovstvu, rozs. č. 26766/2005 a č. 22228/06 z 15. decembra 2011 a ďalšie).

V rámci dovolaním iniciovaného prieskumu odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku môže najvyšší súd preskúmavať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania najvyšší súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Spôsob hodnotenia dôkazov vykonaných zákonným spôsobom súdmi nižších stupňov nemôže najvyšší súd v rámci dovolacieho konania iniciovaného obvineným prehodnocovať ani spochybňovať, pretože by tak neprípustným spôsobom zasahoval do výlučnej kompetencie týchto súdov bez právneho podkladu a napokon i v rozpore so samotnou podstatou dovolacieho konania, pretože dovolanie nemôže nahrádzať riadne opravné prostriedky a jeho podanie nie je prípustné v rovnako širokom rozsahu (čo do dôvodov

okruhu napadnuteľných rozhodnutí, oprávnených osôb atď.) aký je charakteristický pre riadne opravné prostriedky. Dovolanie a rozhodnutie o ňom znamená prelom do právoplatných rozhodnutí, a preto spravidla narušuje stabilitu konečného a vykonateľného rozhodnutia súdu. Z toho dôvodu možno dovolania aplikovať iba v prípadoch, ak je to odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu alebo jemu predchádzajúceho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov.

Z toho dôvodu možno dovolania aplikovať iba v prípadoch, ak je to odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu alebo jemu predchádzajúceho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov.

K námietke obvineného, že súd bral ako vierohodnú výpoveď obvineného L. U. a nie aj iné výpovede z prípravného konania, ktoré by ho usvedčovali najvyšší súd bez toho, aby podrobil preskúmaniu rozsah vykonaného dokazovania a jeho spôsob hodnotenia nad rámec podotýka, že prvýkrát bol v predmetnej veci vypočutý ako svedok G. K. dňa 25. júna 2003 (č. l. 205-210), kde opísal predmetné skutky a jasne poukázal aj na účasť obvineného na týchto skutkoch. V ten istý deň, čiže 25. júna 2003 v predmetnej veci vypovedal L. U. najskôr ako svedok (č. l. 228-233) a neskôr ako obvinený (č. l. 234-240), kde opisuje účasť obvineného S. na predmetných skutkoch, pričom pri druhom výsluchu U. ako obvineného bol prítomný aj jeho obhajca JUDr. Onďák, preto nemožno hovoriť o nátlaku zo strany polície na vypovedajúceho L. U.. L. U. potvrdil svoju výpoveď dňa 27. júna 2003 pri svojom výsluchu ako obvineného pri vzatí do väzby (č. l. 241-243). Obvinenému P. S. bolo dňa 25. júna 2003 uznesením začaté a vznesené obvinenie za predmetné skutky (č. l. 8-10), ktoré mu bolo doručené dňa 1. júla 2003 (viď doručenka č. l. 10) a následne jeho obhajcovi JUDr. Lukčovi dňa 7. júla 2003 (viď doručenka č. l. 10). Následne sa obvinený S. zúčastnil svojich výsluchov celkovo štyrikrát a to konkrétne v dňoch 18. septembra 2003 (č. l. 262-266), 9. decembra 2003 (č. l. 268-271), 12. decembra 2003 (č. l. 272-273), 22. marca 2004 (č. l. 274-275) a následne sa obvinený S. zúčastnil dňa 22. marca 2004 konfrontácie medzi ním a L. U. (č. l. 306-307) a medzi ním a K. (č. l. 308-309), pričom v obidvoch prípadoch využil svoje právo a odmietol vypovedať. Na základe uvedeného je teda zrejmé, že išlo o celý rad výsluchov, z ktorých vyplynula skutočnosť, že obvinený P. S. sa podieľal na predmetných skutkoch, preto nie je možné sa stotožniť s námietkou obvineného, že bol usvedčený na základe jednej výpovede z prípravného konania.

K námietke obvineného, že vo veci bolo právoplatne rozhodnuté až po siedmich rokoch, čím bolo porušené jeho právo na prejednanie veci v primeranej lehote a povinnosťou súdu bolo takéto porušenie jeho práva ,,odškodniť“ použitím ustanovenia § 39 Trestného zákona, najvyšší súd poukazuje na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, uvedené v Zbierke stanovísk a rozhodnutí č. 1/2011 pod č. 5, kde odkazuje na nasledovné:

,,Moderačné ustanovenie § 39 Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody je síce hmotnoprávne, ale fakultatívneho charakteru, ktoré sa svojou povahou a významom primkýna ku všeobecným hľadiskám stanoveným pre voľbu druhu trestu a jeho výmery v § 34 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Trestného zákona a nasl. a túto dopĺňajú. Na rozdiel od ustanovení kogentnej povahy akými sú napr. ustanovenia § 41, § 42 Trestného zákona o ukladaní úhrnného, spoločného a súhrnného trestu alebo ustanovenie § 47 ods. 2 Trestného zákona, ktoré sú taktiež hmotnoprávne a viažu sa tiež k rozhodovaniu o treste, ho nemožno poriadiť pod „nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia“ v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku.

Pokiaľ nejde o situáciu, keď výrok o treste nemôže obstáť v dôsledku toho, že je chybný výrok o vine, možno výrok o treste napadnúť z hmotnoprávnej pozície zásadne len prostredníctvom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Trestného poriadku. Vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i/ a § 371 ods. 1 písm. h/ Trestného poriadku je taký, že prvý z nich je všeobecným hmotnoprávnym dôvodom a druhý špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa k výroku o treste. Z logiky tohto vzťahu potom vyplýva, že samotný výrok o treste okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa k rozhodovaniu o treste môže byť napadnutý prostredníctvom nie všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dovolacieho dôvodu, ktorý sa

viaže k výroku o treste. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Trestného poriadku nemôže byť naplnený tým, že obvinenému nebol uložený trest za použitia § 39 Trestného zákona, lebo pokiaľ súd nevyužil moderačné ustanovenie podľa uvedených ustanovení a trest vymeral v rámci nezníženej trestnej sadzby, nemožno tvrdiť, že trest bol uložený mimo trestnú sadzbu stanovenú Trestným zákonom za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného. Námietka o tom, že malo byť použité zmierňovacie ustanovenie je výhradou o neprimeranej prísnosti uloženého trestu. Túto však možno použiť len ako odvolací dôvod a nie ako dôvod dovolania. Preto spomenutá námietka nenapĺňa žiadny dovolací dôvod.

Z uvedených dôvodov je zrejmé, že v rozsahu námietok obvineného nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/, d/, písm. g/ a písm. i/ Trestného poriadku uplatnené obvineným, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie obvineného P. S. na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.